

сега, всичко това прѣобладаваше въ страшната тази сцена, когато Салустій и неговитѣ дружина са намѣрваха вече въ пѣтя, който водеше отъ града къмъ морето, но множество друго безбройно, което съдържаваше половината отъ гражданитѣ на Помпей, запмишваше на сѣка минута вървежа имъ, и многобройнитѣ онѣзи бѣжанци ся виждаха като да са двойка въ избираніето на пѣтя си. Морето бѣше са дръпнало вече далечъ отъ брѣга, и първитѣ бѣжанци що бѣха бтигнали тамо оставаха уплашени за своенравіето на тѣзи стихія, за многото пѣна която прѣскаше по пѣсака буйството на морето, за многочумното еченіе на канаритѣ, които огненната планина ст рѣляше въ волнитѣ, и пакъ бѣжанцитѣ търсяха сухата земя, защото имъ са чинеше, че тя бѣ по-малко страшна и грозна. И тѣй двѣ чело-вѣчески теченія, едното отъ морето, а другото къмъ морето уплѣтвани, срѣщаха са и са сблѣсковаха, безъ да иматъ никаква расту-ха въ бѣдствието, освѣн общата участь, която бѣ увлѣкла всички въ истото обезнадежданіе, въ истото отчаяніе.

— Огнѣтъ ще истрѣби свѣта (казваше единъ старецъ загърнатъ въ многоплатната си горня дреха, философъ отъ стоическата ересь, защото и стоическата и епикурейската школа, никакъ не различаха въ туй пророчество,) приближй минутата.

Ей наближи минутата! извика велегласно единъ гласъ не смутенъ никакъ отъ ужаса.

Уплашено са обѣрнх множеството. Гласътъ идеше отъ насрѣщната имъ страна и той бѣше гласътъ на Олинѣа, който обиколенъ отъ своитѣ едновѣрци, стоеше правъ на едно мѣсто извънъ града, чутовно тогазы за храма Аполоновъ, който бѣ въздигнала една грѣцка колонія, и който обстояиіята на врѣмето бѣха комай поругали.

Свъртменно съ извикваніето на христіянина бѣше тряснѣло молніето, което уби Арбака, и въ истата минута, истото свѣтнованіе даде червенъ цвѣтъ на всичкитѣ приближнѣли лица, уплашени и сма-яны за непрѣсмѣтнитыя брой на лежащитѣ тамо на около мрътвецы; и никога не сж са явявали въ свѣта лица толкозы блѣды и уплашени! Никога не е былъ начертанъ на челоуѣчески образы по-живъ ужасътъ и величіето на трепета. Нито прѣзъ най-последнето, страшно вѣстругуваніе на Ангела ще да са яви вече таквозы събраніе отъ челоуѣцы. Напрѣдъ всички бѣ отсочена фигурата на Олинта, съ обтегитытъ рждѣ и съ пророческото чело, което свѣтеше като огнѣ, и онова множество позна челоуѣка, който осжденъ на ноктиѣ на звѣра, прѣди малко бѣше жертва на туй множество, а сега пророкъ